

PAMATUJTE,
ŽE JE TO JEN
HRA...

ČARAVÁL

STEPHANIE
GARBEROVÁ

Caraval

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Stephanie Garberová
Caraval – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

CARNAVAL

STEPHANIE
GARBEROVÁ

EGMONT
Publishing

*Mojí mámě a tátovi, kteří mě naučili tomu,
co znamená bezpodmínečná láska.*

A large, light gray decorative flourish consisting of four symmetrical, flowing loops that intersect at the center, framing the text.

OSTROV
TRISDA

Trvalo sedm let, než byl můj dopis konečně úspěšný.

Rok 50, elantinská dynastie

*Vážený pane mistře Caravalu,
mé jméno je Scarlett, ale tento dopis
píšu kvůli své sestře Telle. Tella bude
mít brzy narozeniny a moc ráda
by viděla vás a vaše úžasné herce
Caravalu. Její narozeniny jsou 37. den
Pěstovacího období a byly by to ty
nejúžasnější narozeniny, kdybyste
přijeli.*

*s nadějí,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda*

Rok 51, elantinská dynastie

Vážený pane mistře Caravalu,

znovu vám píšu já – Scarlett. Přišel vám můj předchozí dopis? Letos moje sestra Tella říká, že je příliš stará na to, aby slavila narozeniny, ale já si myslím, že je jen zklamaná, že jste nepřijeli na náš ostrov Trisda. Toto Pěstovací období jí bude deset a mně jedenáct. Tella to nepřizná, ale stále by moc chtěla vidět vás a vaše skvělé herce Caravalu.

S nadějí,

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo Caravalu,
omlouvám se, že jsem ve svých před-
chozích dopisech neuvedla správně
vaše jméno. Doufám, že to není důvod,
proč jste nepřijeli na Trisdu.

Narozeniny mé sestry nebyly jediným
důvodem, proč jsem chtěla, abyste sem
přivezl své úžasné herce Caravalu –
moc ráda bych je viděla i já sama.
Omlouvám se, že je můj dopis tak
krátký – můj otec se bude zlobit,
pokud zjistí, že vám píšu.

S nadějí,

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, elantinská dynastie

Vážený pane mistře Caravalu,
právě jsem slyšela, co se stalo, a ráda
bych vám vyjádřila upřímnou
soustrast. I když jste zatím
s Caravalem nepřišel na Trisdu
ani neodpověděl na žádný z mých
dopisů, vím, že nejste vrah. Velmi mě
zarmoutilo, když jsem se dozvěděla,
že teď nějaký čas nebudete cestovat.

Se srdečným pozdravem,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 55, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,

*pamatujete si na mě, Scarlett,
z dobytého ostrova Trisda? Víím, že je
to už několik let, kdy jsem vám psala
naposled. Slyšela jsem, že jste vy a vaši
herci znovu začali vystupovat. Moje
sestra mi řekla, že nikdy nejezdíte na
stejně místo dvakrát, ale od té doby, co
jste tu byli před padesáti lety, se zde
hodně změnilo a já jsem přesvědčená,
že neexistuje nikdo, kdo by chtěl vaše
představení vidět víc než já.*

S nadějí, Scarlett

Rok 56, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,

slyšela jsem, že jste loni navštívili hlavní město Jižního impéria a změnili barvu oblohy. Je to pravda? Já a moje sestra jsme se zkoušely na vaše tamější představení dostat, ale nesmíme opouštět Trisdu. Občas si myslím, že se nikdy nedostanu mimo Dobyté ostrovy. Proto jsem tolik chtěla, abyste se svými herci přijel sem. Je asi zbytečné vás o to znovu žádat, ale stále doufám, že cestu na Trisdu zvážíte.

S nadějí,
Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 57, elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,

tohle je můj poslední dopis. Brzy
budu vdaná. Takže bude asi nejlepší,
když letos vy a vaši herci na Trisdu
nepřijedete.

Scarlett Dragnová

Rok 57, elantinská dynastie

Milá Scarlett Dragnová
z Dobytého ostrova Trisda,

blahopřeji ti k nadcházející svatbě. Bohužel
nemohu se svými herci přijet na Trisdu.

V letošním roce necestujeme. Naše další
představení je jen na pozvání, ale rád bych
poznal tebe i tvého snoubence, pokud by pro
vás bylo možné opustit ostrov a přijet.

Přijmi prosím ode mě přiložený dárek.

Z pera mistra Legendy Caravalu

Barvy Scarlettiných pocitů byly ještě pestřejší než obvykle. Naléhavá červená hořících uhlíků. Nedočkává zelená nových výhonků trávy. Vzrušená žlutá třepetajících se ptačích křídel.

Konečně odepsal.

Znovu si dopis přečetla. A pak ještě jednou. A ještě jednou. Její oči sledovaly každý ostrý tah inkoustem, každou voskovou křivku stříbrného erbu mistra Caravallu – slunce a v něm hvězdy a uvnitř ní slzy. Vodoznakem se stejnou pečeti byly opatřeny i přiložené vstupenky.

Tohle nebyl žert.

„Donatello!“ Scarlett se vrhla dolů ze schodů do místnosti se sudy a začala hledat svou sestru. Okamžitě ucítila důvěrně známou vůni melasy a dubového dřeva, ale svého nezbedného sourozence nikde neviděla.

„Tello – kde jsi?“ Olejové lampy vrhaly jantarovou záři na lahve s rumem a několik čerstvě naplněných sudů. Vtom se ozvalo zasténání a pak Scarlett uslyšela, že opo-

dál někdo přerušovaně a ztěžka dýchá. Po své poslední bitvě s jejich otcem Tella pravděpodobně vypila více, než snesla, a teď podřimuje někde na podlaze. „Dona-“

Druhá polovina jména její sestry Scarlett uvízla překvapením v krku.

„Ha-hoj, Scar.“

Tella se na Scarlett zakřenila svými bílými zuby a naspuchlými rty. Její medově blond lokny byly rozčuchané a šál ležel na zemi. Vedle ní stál mladý námořník s rukama obtočenýma kolem jejího pasu, což Scarlett přimělo se zájímavě zeptat: „Vyrušila jsem vás snad při něčem?“

„Při ničem, v čem bychom nemohli zase pokračovat.“ Námořník mluvil zpěvavým přízvukem Jižního impéria, který zněl mnohem uhlazeněji než ostrý tón Poledního impéria, na něž byla Scarlett zvyklá.

Tella se zachichotala, ale měla alespoň tu slušnost, že se trochu začervenala. „Scar, Juliana znáš, že?“

„Rád tě vidím, Scarlett.“ Julian se nevyzpytatelně usmál, chladný a neodolatelný jako kousek stínu během Horkého období.

Scarlett věděla, že by bylo zdvořilé odpovědět něco jako „taky tě ráda vidím“. Nedokázala však myslet na nic jiného než na jeho ruce, které byly stále obtočeny kolem Telliny zvonkově modré sukně a pohrávaly si se stužkami na její turnýře, jako by Tella byla dárek, který chce nedočkavě rozbalit.

Julian se na ostrově Trisda objevil asi před měsícem. Když vyšel floutkovsky ze své lodi, vysoký a pohledný s kůží opálenou do zlatova, upoutal pozornost téměř

každé ženy. I Scarlett se po něm na vteřinu otočila, ale dobře věděla, že je lepší nedívat ani o chvíli déle.

„Tello, mohla bych s tebou na chvíli mluvit?“ Scarlett se podařilo zdvořile pokynout směrem k Julianovi, ale jakmile se propletly mezi sudy dostatečně daleko na to, aby je neslyšel, vyhrkla: „Co to děláš?“

„Scar, máš před svatbou – tak předpokládám, že si seš vědoma záležitostí, které se odehrávají mezi mužem a ženou.“ Tella laškovně dloubla sestru do ramene.

„Viš, co se stane, jestli tě přistihne otec.“

„Proto nemám v plánu nechat se nachytat.“

„Mluv prosím vážně,“ řekla Scarlett.

„Já mluvím vážně. Jestli nás otec nachytá, tak najdu nějaký způsob, jak to svést na tebe.“ Tella se trpce usmála. „Ale kvůli tomu jsi sem dolů asi nepřišla.“ Její oči sklouzly k dopisu, který Scarlett držela v ruce.

V matné záři lampy se zaleskly kovové okraje papíru. Třpytily se zlatým odleskem – barvou kouzel a přání a slibů věcí, které měly nastat. Stejným odleskem zářila i adresa na obálce.

Slečna Scarlett Dragnová

Na adresu zповědnice

Trísda

Dobyté ostrovy Poledníkového impéria

Tella zaostřila na oslnivé písmo. Vždy měla ráda věci, které byly krásné – jako ten mladý muž, jenž na ni stále čekal za sudy. Když se Scarlett ztratila nějaká hezká věc, často ji pak našla v pokoji své mladší sestry.

Teď ale Tella nesáhla po obálce, aby se podívala, co obsahuje. Její ruce zůstaly podél těla, jako by s ní nechtěla mít nic společného. „To je další dopis od hraběte?“ Vyslovila jeho titul s opovržením, jako by mluvila o ďáblu.

Scarlett chtěla svého snoubence hájit, ale nemělo to význam – sestra už jí několikrát dala jasně najevo, co si o jejím zasnoubení myslí. Na jejím názoru nic nezměnilo ani to, že domluvené svatby byly napříč Poledníkovým impériem velmi v módě a že jí hrabě už několik měsíců posílal velmi hezké dopisy. Tella odmítala pochopit, jak se Scarlett může vdát za někoho, s kým se nikdy osobně nesetkala. Scarlett však svatba s mužem, kterého nikdy neviděla, děsila mnohem méně než myšlenka na to, že by zůstala na Trisdě.

„No,“ naléhala Tella, „řekneš mi tedy, co to je?“

„To není dopis od hraběte.“ Scarlett mluvila potichu, aby její slova neslyšel Tellin námořník. „Je od mistra Caravalu.“

„On ti odepsal?“ Tella dopis vytrhla Scarlett z ruky. „Boží zuby!“

„Pssst!“ Scarlett ji postrčila k sudům. „Mohl by tě někdo slyšet.“

„To nemůžu mít radost?“ Tella vytáhla z obálky tři vstupenky, které byly k pozvánce přiloženy. Světlo lampy dopadlo na vodoznaky, jimiž byly opatřeny. Ty na krátkou chvíli stejně jako okraje dopisu zazářily zlatou barvou, jež se posléze změnila v nebezpečný, krvavě karmínový odstín.

„Vidíš to?“ Tella se zajíkla a nevěřicně si prohlížela shluky stříbrných písmen, která vířila a vytvářela slova: *Vstupenka pro jednu osobu: Donatella Dragnová z Dobytých ostrovů.*

Na druhé vstupence bylo uvedeno Scarlettino jméno.

Na třetí stálo jen *Vstupenka pro jednu osobu.* Na všech třech lístcích bylo vtištěno jméno ostrova, o kterém Scarlett dosud nikdy neslyšela: *Isla de los Sueños.*

Scarlett si uvědomila, že tato vstupenka bez jména je určena pro jejího snoubence a na okamžik si představila, jak romantické by bylo zažít s ním Caraval, až budou sezdáni.

„Jé, podívej, je tu ještě něco dalšího,“ vykřikla Tella, když na vstupenkách uviděla další text.

Pro jednorázový vstup na Caraval.

Hlavní brány se zavírají o půlnoci ve třináctý den Pěstovacího období v 57. roce elantinské dynastie. Pozdním příchodem nebude umožněno se hry zúčastnit a vyhrát letošní cenu jednoho přání.

„To je za tři dny,“ řekla Scarlett a jasné barvy jejích předchozích pocitů se změnilly na obvyklé mdlé odstíny šedého zklamání. Mohla rovnou vědět, že to nemůže vyjít. Možná kdyby se Caraval konal za tři měsíce nebo alespoň za tři týdny – až bude vdaná. Otec jí tajil přesné datum svatby. Věděla ale, že to nebude za méně než tři dny. A odjet ještě předtím by bylo nemožné – a příliš nebezpečné.

„Podívej se na letošní cenu,“ řekla Tella. „Přání.“

„Já myslela, že na přání nevěříš.“

„A já zase, že budeš mít větší radost,“ odpověděla Tella. „Uvědomuješ si, že kdekdo by i zabíjel, aby tyhle vstupenky získal?“

„Copak jsi přehlédla tu část, kde se píše, že bychom musely odjet mimo náš ostrov?“ I když se Scarlett hrozně moc chtěla zúčastnit Caravalu, ještě více se potřebovala vdát. „Abychom to stihly za tři dny, musely bychom vyrazit hned zítra.“

„A proč myslíš, že jsem tak nadšená?“ Telle se rozsvítily oči. Když byla šťastná, svět se rozzářil a Scarlett se chtělo usmívat se s ní a říkat ano na všechno, po čem její sestra zatoužila. Věděla však příliš dobře, jak zrádné je doufat v něco tak iluzorního, jako je přání.

Scarlett se nenáviděla za to, že zkazí sestře radost, ale bylo pořád lepší, aby to udělala ona než někdo jiný, kdo by toho zničil ještě více. Ostrým hlasem tedy řekla: „Pila jsi snad tady dole rum? Zapomněla jsi, co otec udělal, když jsme se naposled pokusily opustit Trisdu?“

Tella sebou cukla. Na okamžik vypadala jako ta křehká dívka, kterou se tak moc snažila v sobě zapřít. Potom se ale její výraz stejně rychle změnil ze zlomeného v nezlomný. „To bylo před dvěma lety. Teď už jsme chytřejší.“

„Taky ale máme víc co ztratit,“ dodala Scarlett.

Pro Tellu bylo snazší nedbat na to, co se stalo, když se zkusily dostat se na Caraval. Scarlett jí nikdy neřekla celou pravdu o trestu od otce. Nechtěla, aby žila ve strachu, aby se neustále ohlížela přes rameno a aby věděla o věcech, které byly mnohem horší než otcovy standardní formy trestu.

„Neříkej mi, že nechceš jet proto, že se bojíš, že to naruší tvou svatbu.“ Tella pevněji stiskla vstupenky, které držela v ruce.

„Přestaň.“ Scarlett jí vstupenky vzala. „Zmačkáš je.“

„A ty se vyhýbáš mojí otázce. Jde ti o tu svatbu?“

„Samozřejmě, že ne. Jde mi o to, že dostat se z Trisdy už zítra prostě nezvládneme. Ani nevíme, kde to místo je. Nikdy jsem o Isla de los Sueños neslyšela, ale vím, že to není žádný z Dobytých ostrovů.“

„Já vím, kde to je.“ Julian vykročil zpoza několika sudů s rumem a pohlížel na ně s úsměvem, který napovídá, že rozhodně nemá v plánu omluvit se za to, že poslouchal cizí rozhovor.

„Tohle se tě netýká,“ zarazila ho Scarlett odmítavým gestem ruky.

Julian se na ni překvapeně podíval, jako by to bylo poprvé, kdy jej nějaká dívka odmítla. „Jen se vám snažím pomoci. O tom ostrovu jste nikdy neslyšely, protože není součástí Poledníkového impéria. Nespadá pod vládu žádného z pěti Impérií. Isla de los Sueños je *Legendův* soukromý ostrov. Je odsud vzdálený jen dva dny cesty, a jestli se tam chcete dostat, můžu vás propašovat na svou loď – za určitou cenu.“ Julian se významně podíval na třetí vstupenku. Měl světlehnědé oči lemované výraznými řasami, přímo stvořené k přesvědčování dívek, aby zvedly sukně a otevřely náruč.

Scarlett hlavou proletěla Tellina slova o lidech, kteří by pro vstupenky na Caraval zabíjeli. Julian měl sice okouzlující obličej, ale měl taky přízvuk Jižního impé-

ria, a každý věděl, že Jižní impérium bylo místo bez zákonů.

„Ne,“ řekla Scarlett. „Bylo by to příliš nebezpečné, kdyby nás chytili.“

„Všechno, co děláme, je nebezpečné. Průšvih bude i to, když nás tady dole někdo chytí s klukem,“ prohlásila Tella.

Julian se zatvářil uraženě, že o něm mluví jako o klukovi, ale než stihl protestovat, Tella pokračovala. „Nic, co děláme, není bezpečné. Ale tohle za riziko stojí. Ty jsi na to čekala celý život, přála sis to s každou padající hvězdou a u každé lodi, která dorazila do přístavu, jsi doufala, že jsou na palubě tajemní účinkující Caravalu. Chceš to ještě víc než já.“

Cokolív jste slyšeli o Caravalu, se vůbec nedá srovnávat se skutečností. Caraval je více než jen hra nebo představení. Je to ta nejmagičtější záležitost na světě. Scarlett si vzpomněla na babiččina slova a prohlížela si vstupenky, které držela v ruce. Příběhy o Caravalu, které jako malá dívka zbožňovala, se nikdy nezdály tak skutečné jako právě v této chvíli. Scarlett vždy své nejsilnější emoce vnímala spojené s určitou barvou a teď se v ní na chvíli zažehlaa touha barvy zlatobýlu. Na krátký okamžik si představila, jaké by to bylo odjet na Legendův soukromý ostrov, účastnit se hry a vyhrát přání. Svoboda. Možnost volby. Zázraky. Magie.

Nádherná, absurdní fantazie.

A fantazií by to také mělo zůstat. Přání byla asi tak stejně reálná jako jednorožci. Když byla Scarlett mladší, věřila babiččiným příběhům o magickém Caravalu, ale teď už měla od pohádek větší odstup. Nikdy neviděla

žádný důkaz toho, že kouzla existují. Zdálo se jí mnohem pravděpodobnější, že vyprávění její babičky byly jen zveličené historky staré ženy.

Scarlett na jednu stranu stále toužila zažít velkolepost Caravalu, věděla však, jak pošetilé je věřit tomu, že by jí jeho magie mohla změnit život. Jediná osoba, která jí či její sestře mohla poskytnout nový život, byl její snoubenec – hrabě.

Když teď byli dál od světla lampy, písmo na vstupenkách zmizelo, takže opět vypadaly téměř obyčejně. „Tello, to prostě nemůžeme. Pokusit se opustit ostrov je příliš riskantní...“ Scarlett se zarazila, protože uslyšela zaskřípání schodů. Následoval dusot těžkých bot. Přinejmenším tři párů.

Scarlett se vyděšeně podívala na sestru.

Ta zaklela a rychlým gestem pokynula Julianovi, aby se ukryl.

„Kvůli mně se neschovávej.“ Guvernér Dragna sestoupil po schodech a pronikavý odér jeho silně neparfémovaného obleku narušil ostrou vůni místnosti.

Scarlett rychle strčila dopis do kapsy.

Za jejím otcem stáli tři strážci, kteří ho sledovali na každém kroku.

„My se, myslím, neznáme.“ Guvernér ignoroval své dcery a natáhl ruku v rukavici k Julianovi. Rukavice měly barvu švestek – odstín temných modřín a moci.

Alespoň však měl rukavice na ruku. Guvernér Dragna se rád oblékal do bezvadně padnoucího, na zakázku šitého černého dlouhého kabátu a pruhované purpurové

vesty. Bylo mu přes čtyřicet let, ale dával si pozor, aby neztloustl. V souladu s poslední módou měl blond vlasy svázané vzadu úhlednou černou mašlí a dával na odívání pěščená obočí a tmavě blond bradku.

Julian byl vyšší, přesto se však na něj guvernér díval spatra. Scarlett viděla, jak otec hodnotí jeho záplatovaný hnědý kabát a volné kalhoty zastrčené do ošoupaných a ke kolenům sahajících bot.

Julian bez zaváhání nabídl guvernérovi svou ruku bez rukavice, což vypovídalo o jeho sebevědomí.

„Rád vás poznávám, pane. Julian Marrero.“

„Guvernér Marcello Dragna.“ Oba muži si rukama potřásli. Pak se Julian pokusil ze stisku vymanit, ale guvernér jej i nadále pevně držel. „Juliane, ty jistě nejsi z tohoto ostrova, že?“

Tentokrát Julian zaváhal. „Ne, pane, jsem námořník. První důstojník na *El Beso Dorado*.“

„Takže kolem jen proplouváš.“ Guvernér se usmál. „Námořníky tu máme rádi. Pomáhají naší ekonomice. Jsou ochotni platit vysoké částky za místo v přístavišti a během času, kdy tu pobývají, utratí další peníze. Teď mi pověz, co říkáš na můj rum.“ Guvernér mávl volnou rukou směrem k sudům. „Předpokládám, že to je to, co jsi tady dole ochutnával?“

Když Julian hned neodpověděl, guvernér na něj přitlačil: „Tobě nechutnal?“

„Ne, pane. Chci říct, ano, pane,“ opravil se Julian. „Vše, co jsem ochutnal, je výtečné.“

„Včetně mých dcer?“

Scarlett znervózněla.

„Z tvého dechu je cítit, že jsi žádný rum nepopíjel,“ pokračoval guvernér Dragna. „A já vím, že jste tu nehráli karty ani se nemodlili. Tak mi řekni, kterou z mých dcer jsi ochutnával?“

„To ne, pane. Mýlíte se.“ Julian odmítavě kroutil hlavou a jeho oči se rozšiřovaly, jako by nikdy nedokázal udělat něco tak hanebného.

„Byla to Scarlett,“ vložila se do toho Tella. „Přišla jsem sem dolů a přistihla je při tom.“

„Ně. Scarlett proklínala svou pošetilou sestru. „Otče, Tella lže. Byla to ona, ne já. To já jsem je tu překvapila.“

Tellin obličej zrudl.

„Scarlett, nelži. Ještě to tím zhoršíš.“

„Já nelžu! Otče, byla to Tella. Myslíte, že bych udělala něco takového, pár týdnů před svatbou?“

„Otče, neposlouchejte ji,“ přerušila ji Tella. „Slyšela jsem ji šeptat, že jí to pomůže být z té svatby míň nervózní.“

„To je další lež...“

„Tak dost!“ Guvernér se otočil na Juliana, jehož opálená ruka byla stále uvězněna v jeho neparfémovaných švestkových rukavicích. „Mé dcery mají odporný zvyk být nečestné, ale ty budeš jistě rozumnější. Teď mi řekni, mladý muži, s kterou z mých dcer jsi tady dole byl?“

„Myslím, že tu došlo k nějakému omylu...“

„Já se nikdy nemýlím,“ přerušil ho guvernér. „Dám ti poslední šanci říct mi pravdu, nebo...“ Všichni guvernérovi strážci udělali jeden krok dopředu.

Julianovy oči bezradně vyhledaly Tellu.

Tella prudce potřásla hlavou a bezhlasně rty naznačila: *Scarlett*.

Scarlett se pokusila upoutat Julianovu pozornost a říct mu, že dělá chybu, ale viděla mu na tváři rozhodnutí ještě předtím, než odpověděl: „Byla to Scarlett.“

Lehkomyslný kluk. Bezpochyby věřil, že Telle prokazuje laskavost, ale ve skutečnosti tomu bylo právě naopak.

Guvernér přestal svírat Julianovu ruku a sundal si navoněné švestkové rukavice. „Varoval jsem tě,“ prohodil směrem ke Scarlett. „Víš, co se stane, když neposlechněš.“

„Otče, prosím, byl to jen velmi letmý polibek.“ Scarlett se pokusila stoupnout si před Tellu, ale jeden ze strážců ji strhl zpět k sudům a surově jí zkroutil lokty za záda, když se snažila sestru chránit. Protože to nebyla Scarlett, kdo měl být za ten prohřešek potrestán. Pokaždé, když jedna z nich neuposlechla, nějakým strašným způsobem potrestal tu druhou.

Na pravé ruce nosil guvernér dva velké prsteny – čtvercový ametyst a fialový diamant s ostrým hrotem. Teď si oba prsteny otočil kolem prstů, napřáhl se a udeřil Tellu do obličeje.

„Ne! To já jsem se provinila!“ vykřikla Scarlett – i když věděla, že to je chyba.

Její otec uhodil Tellu ještě jednou. „Za lhaní,“ řekl. Druhý úder byl ještě tvrdší než ten první. Tella se skácela k zemi a z tváře jí stékaly pramínky krve.

Guvernér Dragna spokojeně poodstoupil a utřel si z ruky krev do vesty jednoho ze strážců. Poté se otočil

ke Scarlett. Zdál se najednou vyšší než předtím, kdežto Scarlett připadalo, jako by se sama scvrkla. Otec nemohl udělat nic, co by jí bolelo víc než vidět, jak trestá její sestru. „Doufám, že to je naposledy, cos mě zklamala.“

„Omlouvám se, otče. Udělala jsem hloupou chybu.“
Byla to ta nejpravdivější věc, kterou za celé dopoledne řekla. Nebyla to sice ona, koho Julian *ochutnal*, ale znovu se jí nepodařilo Tellu ochránit.

„Už se to nebude opakovat.“

„Doufám, že to myslíš vážně.“ Guvernér si znovu nasadil rukavice, sáhl do kabátu a vytáhl z něj dopis. „Nejspíš bych ti ho neměl dávat, ale možná ti připomene, co všechno bys mohla ztratit. Tvá svatba bude ode dneška za deset dní, na konci příštího týdne, dvacátého. Jestli se jí cokoliv postaví do cesty, poteče krev nejen z obličeje tvé sestry.“

Scarlett stále cítila otcův parfém. Byla to vůně podobná barvě jeho rukavic – anýzu a levandule a něčeho podobného shnilým švestkám. Zůstala ve vzduchu ještě dlouho poté, co otec odešel, a Scarlett si sedla k Telle a čekala, až služebná přinese čisté obvazy a lékárníčku.

„Měla jsi mě nechat říct pravdu,“ řekla jí. „Mě by neudeřil tak silně, když mám mít za deset dní svatbu.“

„Možná by tě neuhodil do obličeje, ale udělal by něco jiného a stejně tak strašného – třeba by ti zlomil prst a ty bys nemohla dokončit svou svatební deku.“ Tella zavřela oči a opřela se o sud rumu. Její tvář teď měla téměř stejnou barvu jako otcovy zatracené rukavice. „A já jsem ta, která si tu ránu zasloužila, ne ty.“

„Tohle si nezaslouží nikdo,“ řekl Julian. Bylo to poprvé, co po odchodu jejich otce promluvil.

„Já...“

„Nic neříkej,“ přerušila ho Scarlett. „Tvoje omluva její rány nezahojí.“

„Nechtěl jsem se omlouvat.“ Julian se na okamžik odmlčel, jako by vážil další slova. „Jen měním svou nabídku, že vás obě odvezu z ostrova. Pokud se rozhodnete, že chcete pryč, udělám to zadarmo. Moje loď odplouvá z přístavu zítra za rozbřesku. Vyhledejte mě, pokud si to rozmyslíte.“ Julian pohlédl střídavě na obě dívky, pak vyběhl po schodech a zmizel.

„Ne,“ řekla Scarlett, která věděla, co chce Tella říct ještě předtím, než to vyslovila. „Pokud bychom zmizely, po návratu by vše bylo ještě horší.“

„Nemám v plánu se vracet.“ Tella otevřela oči. Byly zalité slzami, ale zároveň plné odhodlání.

Scarlett šlo často na nervy, jak impulzivní její sestra je, ale zároveň věděla, že jakmile se pro nějaký plán rozhodne, nic ji nepřiměje to změnit. Scarlett došlo, že Tella měla jasno už před tím, než přišel dopis od mistra Legendy. Proto trávila čas s Julianem. Z toho, jak málo pozornosti věnovala jeho odchodu, bylo jasné, že jí na něm nezáleželo. Jen potřebovala námořníka, který ji odveze z Trisdy. A teď jí k tomu Scarlett dala důvod.

„Scar, měla bys odplout se mnou,“ řekla Tella. „Já vím, že si myslíš, že tě svatba ochrání, ale co když je ten hrabě stejný jako otec – nebo ještě horší?“

„Určitě není,“ byla si jistá Scarlett. „Věděla bys to, kdyby sis přečetla jeho dopisy. Je to dokonalý gentleman a slíbil, že se postará o nás obě.“

„Ale sestřičko,“ usmála se Tella hořce jako ten, kdo se chystá říct něco, co nechce. „Pokud je to takový *gentleman*, tak proč je takový tajnůstkář? Proč neznáš jeho jméno?“

„To není jeho chyba. Udržet jeho identitu v tajnosti je jen další z otcových pokusů, jak nás mít pod kontrolou.“
Dokazoval to i dopis, který Scarlett držela v ruce.

„Podívej se sama,“ řekla a podala ho sestře.

1. den Pěstovacího období
Rok 57, elantinská dynastie

Má nejdražší Scarlett,

toto je můj poslední dopis. Brzy budu na palubě lodi směřovat k Dobytým ostrovům.

Tvůj otec chtěl datum svatby ponechat jako tajemství, ale požádal jsem ho, aby ti předal tento list. Myslím, že to, že poprvé uvidíme jeden druhého, bude dostatečným překvapením – i když podle všeho, co jsem o tobě slyšel, očekávám, že pro mě to bude překvapení velmi příjemné.

Zatímco ti píši, služebné již připravují hostinský pokoj pro tvou mladší sestru.

Myslím, že obě dvě budete ve Valendě velmi šťastné.

Zbytek stránky chyběl. Scházel nejen zbytek slov Scarlettina snoubence, ale její otec ve své laskavosti odstranil i jakékoliv stopy po voskové pečeti, která mohla Scarlett napovědět, za koho se vdává.

Další z jeho zvrácených her.

Někdy měla Scarlett pocit, že celá Trisda je pod kopulí, obrovskou klenbou ze skla, kde jsou všichni uvězněni, a její otec na ně shlíží a někdy přemísťuje – či odstraňuje – ty, kdo nejsou na správných místech. Její svět byla obrovská desková hra a otec věřil, že svatba, kterou pro ni chystal, bude jeho předposlední tah, díky němuž bude mít na dosah vše, co chce.

Guvernér Dragna získal z prodeje rumu a dalších obchodů na černém trhu větší bohatství než většina vedoucích činitelů na ostrově. Přesto se mu nedostávalo takové moci a úcty, jakou by si přál, protože Trisda byla jedním z Dobytých ostrovů. Bez ohledu na majetek, který se mu podařilo nashromáždit, jej regenti a šlechtici ze zbytku Poledníkového impéria přehlíželi.

Nic na tom nezměnilo ani to, že ostrov Trisda byl spolu s dalšími čtyřmi Dobytými ostrovy součástí Poledníkového impéria už více než šedesát let. Jejich obyvatelé byli stále považováni za neotesané a nevzdělané barbary, kterými byli, když si je Impérium podmanilo. Guvernér Dragna však věřil, že Scarlettina svatba vše změní a spojí je s urozenou rodinou, čímž konečně získá respekt – a samozřejmě i větší moc.

„Tohle nic nedokazuje,“ řekla Tella.

„Dokazuje to, že je vlídný a ohleduplný a...“

„V dopise ze sebe gentlemana dokáže udělat každý. Ale víš, že jen podlý člověk by uzavřel obchod s naším otcem.“

„Přestaň říkat takové věci.“ Scarlett vytrhla dopis Telle z ruky. Její sestra se mýlila. I písmo, kterým hrabě dopisy psal, dokazovalo ohleduplnost, uspořádané oblé tvary a měkké linky. Kdyby byl hrabě necitelný, nenapsal by jí tolik dopisů, jimiž zmírňoval její obavy, a nesliboval by, že do Valendy – hlavního města Elantinského impéria, které bylo mimo dosah jejího otce – vezmou i Tellu.

Scarlett ve skrytu duše věděla, že hrabě možná nebude ve všem takový, jak doufala, ale život s ním bude určitě lepší než život s jejím otcem. Navíc nemohla riskovat neuposlechnutí – obzvlášť když jí v hlavě stále znělo jeho strašné varování: *„Jestlí se jí cokolív postaví do cesty, poteče krev nejen z obličejů tvé sestry.“*

Scarlett nechtěla dát svatbu v sázku kvůli pouhé šanci vyhrát přání v Carvalu.

„Když se pokusíme odjet, otec nás bude pronásledovat až na kraj světa.“

„Tak se alespoň dostaneme na konec světa,“ odpověděla Tella. „Raději bych umřela tam, než žila tady nebo uvězněná v domě tvého hraběte.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ napomenula ji Scarlett. Nesnášela, když Tella trousila tak lehkomyšlná prohlášení. Někdy se obávala, že si její sestra přeje zemřít. Slova *raději bych umřela* pronášela nebezpečně často. Také se jí zdálo, že si Tella neuvědomuje, jak nebezpečný může svět být. Kromě vyprávění o Carvalu si Scarlett také

pamatovala babiččiny historky o tom, co se stávalo mladým ženám, které neměly rodiny, jež by je chránily. Dívám, které se o sebe chtěly postarat samy, myslely si, že přijímají slušné zaměstnání, ale místo toho byly prodány do nevěstinců či manufaktur s žalostnými podmínkami.

„Ty se pořád jen bojíš.“ Tella se zvedla ze země a postavila se na vratké nohy.

„Co to děláš?“

„Nebudu tu čekat na nějakou služebnou. Nechci, aby někdo hodinu vyváděl kvůli mému obličejí a pak mě nutil, abych celý den proležela v posteli.“ Popadla svůj šál a omotala si jej kolem hlavy jako šátek tak, aby modřiny zakrýval. „Pokud chci zítra odjet na Julianově lodi, musím zařídít dost věcí – jako třeba poslat mu zprávu, kde se ráno sejdem.“

„Počkej! Vždyť nevíš, co děláš!“ Scarlett za ní uháněla, ale Tella vyběhla po schodech a vystřelila ze dveří dřívě, než ji dokázala dostihnout.

Vzduch venku byl hustý jako polévka a otevřené nádvoří naplňoval vlhký, slaný a pronikavý odér. Někdo musel před chvílí přinést do kuchyní čerstvý úlovek ryb. Jejich ostrý pach byl cítit všude, kudy Scarlett pronásledovala sestru pod omšelými bílými oblouky a chodbami obloženými dlaždicemi.

Otec měl neustále pocit, že jeho panství není dostatečně rozlehlé. Nacházelo se na okraji města a patřilo k němu velké množství půdy, takže mohl přistavovat stále více pokojů pro hosty. Více nádvoří. Více tajných chodeb, kterými se pašovaly lahve ilegálního alkoholu a kdoví čeho

dalšího. Obě dívky měly do mnohých z těchto nových chodeb zakázán přístup. A kdyby je otec viděl se tu takhle prohánět, bez váhání by jim nechal zbičovat chodidla. Ale poraněné paty a prsty by nebyly ničím proti tomu, co by udělal, kdyby zjistil, že se Tella snaží opustit Trisdu.

Ranní mlha se dosud nevypařila. Scarlett několikrát ztratila sestru z dohledu, když zamířila do chodeb, kde bylo mlhy nejvíce. Na okamžik se bála, že jí zmizela úplně. Pak však zahlédla cíp modrých šatů, které mířily po schodech k nejvyššímu bodu panství – zpovědnici. Vysoké věži postavené z bílých kamenů, která se ve slunci třpytila tak, že ji vidělo celé město. Guvernér Dragna chtěl, aby si lidé mysleli, že je zbožný muž, i když ve skutečnosti by se ke svým špinavým skutkům nikdy nikomu cizímu nepřiznal. To ze zpovědnice činilo jedno z mála míst na ostrově, kam sotva kdy zašel – ideální pro posílání tajné pošty.

Scarlett zrychlila a během chvíle konečně Tellu doběhla na půlměsíčovém nádvoří těsně před ozdobnými dřevěnými dveřmi zpovědnice.

„Stůj,“ zakřičela. „Jestli tomu námořníkovi napíšeš, tak všechno řeknu otci!“

Postava okamžitě zůstala nehybně stát. Pak však strnula i Scarlett – mlha se rozplynula a dívka před ní se otočila. Malé nádvoří zalilo ostré sluneční světlo a ozářilo mladou novicku oblečenou v modrém. Měla hlavu zakrytou šátkem, takže se Telle podobala.

Scarlett musela uznat, že její mazaná sestra byla v únicích velmi dobrá. Setřela si ze šíje kapičky potu a předsta-

vila si, jak Tella někde zcela jinde shromažďuje zásoby a připravuje se na zítřejší odplutí.

Musí ji zastavit.

Tella ji bude chvíli nenávidět, ale Scarlett nemůže dopustit, aby kvůli Caravalu o všechno přišla. Teď, když je její svatba může obě zachránit – nebo zničit, pokud by k ní nedošlo.

Následovala novicku do zpovědnice. Zpovědnice byla malá místnost s oblými stěnami a vždycky v ní bylo takové ticho, že bylo slyšet syčení plamenů svíček. Tlusté svíce, z nichž kapal vosk, lemovaly kamenné stěny a osvětlovaly plátna se svatými v různém stupni utrpení, zatímco ve vzduchu byl cítit zatuchlý pach prachu a suchých květin. Šimral nejistou Scarlett v nose, když procházela kolem řady dřevěných lavic. Na jejím konci byly u oltáře položeny zpovědní papírky, na které lidi psali své hříchy.

Než před sedmi lety zmizela její matka, Scarlett ve zpovědnici nikdy nebyla. Ani nevěděla, že věřící při zpovědi píší prohřešky na papírek, předají je knězi a ten je spálí. Scarlettin otec ani její matka Paloma zbožní nebyli. Ale poté, co Paloma zmizela z Trisdy, byly její dcery zoufalé, a protože neměly kam jít, chodily sem a modlily se za matčín návrat.

Jejich prosby samozřejmě zůstaly nevyslyšeny, ale kněží se ukázali jako docela užiteční –byli velmi diskrétní při předávání zpráv.

Scarlett si vzala jeden z papírků určených pro zaznamenání hříchů a pečlivě napsala vzkaz.

*Potřebuji s tebou mluvit. Setkáme se na pláži Del Ojos.
V jednu hodinu po půlnoci. Je to důležité.*

Než vzkaz spolu se štědrým darem předala knězi, dopisala adresu, ale nepodepsala se. Místo svého jména nakreslila srdce. Doufala, že to bude stačit.

Když bylo Scarlett osm let, varovali ji otcovi strážci před třpytivě černým písekem na pláži Del Ojos, aby ji udrželi v bezpečné vzdálenosti od pobřeží. „Má černou barvu, protože je to ve skutečnosti popel ze spálených pirátských koster,“ tvrdili jí. A protože jí bylo osm a byla o něco pošetilejší než teď, věřila jim.

Nejméně rok se k té pláži nepřiblížila ani natolik, aby spatřila její písek. Pak jí však Felipe, starší syn jednoho z otcových hodnějších strážných, řekl pravdu – písek je prostě jen písek, ne popel z pirátských kostí. Jenže ta lež jí zůstala hluboko pod kůží, jak to často bývá, když se něco řekne dítěti. Nezáleželo na tom, kolik dalších lidí jí potvrdilo pravdu. Černý písek na pláži Del Ojos už pro ni navždy zůstane spálenými kostrami pirátů.

Teď na ní stála uprostřed noci a zářící měsíc halil písek nepřirozené barvy do tajuplného světla. Scarlett se blížila ke skalnaté černé zátocce a znovu si na tu lež vzpomněla. Cítila, jak se jí myšlenka na kosti pirátů dostává spolu

s pískem do bot a pohybuje se jí mezi prsty. Po pravé straně pláž končila rozeklanou černou stěnou útesu. Nalevo rozbité molo jako obrovský jazyk vyčnívalo z vody uprostřed balvanů, které připomínaly nerovné zuby. Scarlett ve vzduchu cítila vůni měsíce, který jako tlustá vosková svíčka tančil se slanou vůní oceánu.

Zářící měsíc Scarlett připomněl kovové odlesky písma na tajemných vstupenkách, které měla v kapse. Na okamžik byla v pokušení si to rozmyslet – podlehnout sestře a té malé části sebe sama, která byla ještě schopna snít.

Ale to už jednou udělala.

Felipe jim zamluvil místo na škuneru.

Jenže se se sestrou nedostaly dál než na lodní můstek a velmi tvrdě za to zaplatily. Jeden ze strážců byl k Telle obzvlášť hrubý, a když je neurvale vlekli na guvernérovo panství, omdlela. Scarlett ale zůstala při vědomí. Byla pak donucena stát na okraji kamenité pláže, kde se jí do bot vpíjela voda ze třpytivých přílivových jezírek, a sledovat, jak její otec táhne Felipeho do oceánu.

To ona se měla té noci utopit. Ona měla být ta, jejíž hlavu otec držel pod vodou. Dokud by sebou nepřestala házet a její tělo nezůstalo na hladině bez hnutí a bez života jako mořské řasy vyplavované na břeh. Lidé si pak mysleli, že se Felipe utopil nešťastnou náhodou – jen Scarlett znala pravdu.

„Pokud ještě někdy uděláš něco podobného, stejný osud potká tvou sestru,“ varoval ji otec.

Scarlett o tom nikdy neřekla jedině živé duši. Starala se o Tellu tím, že ji nechala věřit tomu, že ji jen přehnaně

chrání. Pouze ona věděla, že nikdy nemůžou bezpečně opustit Trisdu – jen pokud by měla manžela, který by je odsud odvezl.

Vtom Scarlett uslyšela kroky, přestože jejich zvuk tlumily vlny, které narážely na břeh.

„Čekal jsem tvoji sestru, ne tebe,“ řekl Julian, když došel blíž. V šeru vypadal spíše jako pirát než jako obyčejný námořník a pohyboval se s nacvičenou lehkostí někoho, komu není radno věřit. Noc přebarvila jeho dlouhý kabát na inkoustově černý a stíny mu lemovaly lícní kosti tak, že vypadaly ostré jako nože.

Scarlett prolétlo hlavou, že nebylo zrovna nejmoudřejší riskovat setkání s tímto klukem tak pozdě v noci a na tak odlehlé části pláže. Bylo to stejně divoké a lehkomyšlné chování, před kterým vždy varovala Tellu.

„Hádám správně, že jsi změnila názor ohledně mojí nabídky?“ zeptal se Julian.

„Ne, ale mám protinabídku.“ Scarlett se snažila působit sebejistě a vytáhla elegantní pozvánky od mistra Legendy. Její prsty je nechtěly pustit, ale věděla, že to musí pro Tellu udělat. Když vešla toho večera do svého pokoje, našla jej celý zpřeházený. Všechno v něm bylo vzhůru nohama, takže nedokázala přesně určit, co z něj zmizelo. Bylo však jasné, že se Tella rozhodla pro účely své nedomyšlené cesty obohatit i věcmi, které patřily Scarlett.

Napřáhla ruku se vstupenkami k Julianovi. „Můžeš mít všechny tři. Nech si je, nebo je prodej, ale musíš odplout bez Donately.“

„Aha, takže úplatek.“

Scarlett se to slovo vůbec nelíbilo. Měla ho příliš spojené se svým otcem. Ale když šlo o Tellu, udělala by cokoliv, i když to znamenalo vzdát se poslední věci, o které ještě snila. „Moje sestra je impulzivní. Chce s tebou odjet, ale neuvědomuje si, jak nebezpečné to je. Pokud ji náš otec chytí, udělá něco ještě mnohem horšího, než čeho jsi byl dnes svědkem.“

„A když zůstane tady, tak bude v bezpečí?“ Julianův hlas zněl výsměšně.

„Až se vdám, vezmu ji s sebou.“

„A ona s tím souhlasí?“

„Jednou mi za to poděkuje.“ Julianovi se ve tváři objevil divoký vlčí úsměv a bílé zuby se mu zaleskly ve světle měsíce.

„Přesně to samé mi před chvílí řekla tvoje sestra.“

Scarlettin varovný instinkt zafungoval příliš pozdě. Otočila se směrem, odkud zaslechla kroky. To už však přímo za ní stála Tella, jejíž drobná postava byla zahalena v tmavém plášti, díky němuž splývala s nocí. „Promiň, ale to ty jsi mě naučila, že nic není důležitějšího než chránit vlastní sestru.“ Náhle Julian přitiskl ke Scarlettinu obličejí plátno. Zběsile se ho snažila odstrčit. Kopala kolem sebe do vzduchu oblaka černého písku, ale silná látka, kterou bylo plátno napuštěno, začala účinkovat velmi rychle. Zatočila se jí hlava a najednou si nebyla jistá, jestli má oči otevřené, nebo zavřené.

*Scarlett padala,
padala,
padala.*

Ještě než úplně ztratila vědomí, ucítila něžné pohlázení po tváři. „Je to takhle lepší, sestřičko. Život znamená mnohem víc než jen zůstat v bezpečí...“

Tellina slova uvedla Scarlett do světa, který existoval pouze v křehké krajině lucidního snění.

Scarlett spatřila místnost tvořenou samými okny a uslyšela hlas své babičky. Za okny svítil měsíc posetý krátery a ozařoval postavy uvnitř zrnitě modrým světlem.

Mladší verze Scarlett a Telly s malinkými dlaněmi a nevinnými sny se vedle sebe uvelebily v posteli a babička je přikryla peřinou. Od doby, kdy jejich matka zmizela, s nimi babička trávila více času, ale Scarlett si nevzpomínala na žádný jiný večer, kdy by je uložila do postele – to byla obvykle práce služebných.

„Budeš nám vyprávět o Carvalu?“ zeptala se malá Scarlett.

„Já chci slyšet o mistru Legendovi,“ přidala se zvonivým hláskem Tella. „Povíš nám příběh o tom, jak získal jméno?“

Babička se posadila na židli ozdobenou štrápci, jako by to byl trůn. Její šiji zdobily spirály černých perel, které jí pokrývaly od zápěstí až po lokty i ruce, jako by to byly přepychové rukavice. Naškrobená levandulová róba bez jediného pomačkaného záhybu dávala vyniknout vráskám vrytým v jejím kdysi krásném obličejí.

„Legenda pochází z umělecké rodiny Santos,“ začala vyprávět babička. „Byli to autoři divadelních her a herci, kteří však bohužel postrádali jakýkoli talent. Úspěch měli jen díky tomu, že byli krásní jako andělé. Říkalo se, že jeden z jejich synů, Legenda, byl ze všech nejkrásnější.“

„Myslela jsem, že Legenda není jeho pravé jméno,“ řekla Scarlett.

„Jeho rodné jméno vám říct nemohu,“ odpověděla babička. „Ale můžu vám prozradit, že stejně jako všechny úžasné – a strašné – příběhy i ten jeho začal láskou. Láskou k elegantní Annalise se zlatými vlasy a sladkými slovy. Učarovala mu tak, jako on okouznil mnoho dívek před ní: lichotkami a polibky a sliby, kterým neměl věřit. V té době nebyl Legenda bohatý. Žil hlavně z toho, že byl šarmantní a dovedl dívky okouzlit. Annalise tvrdila, že jí to stačí, ale že její otec, bohatý obchodník, nikdy nesvolí k tomu, aby se provdala za chudáka.“

„A měli tedy svatbu?“ zeptala se Tella.

„To se dozvíš, když budeš poslouchat,“ umlčela ji přísně babička.

Měsíc venku zmizel za mrakem, který jej téměř zcela zakryl až na dva malé světelné body, které se teď vznášely za babiččinými stříbrnými vlasy jako čertovské rohy.

„Legenda vymyslel plán,“ pokračovala babička. „Elantine měla být v té době korunována vládkyní Poledníkového impéria a Legenda věřil, že kdyby se mu podařilo vystoupit během oslav její korunovace, přineslo by mu to slávu a peníze, které potřeboval k tomu, aby se mohl oženit s Annalise. Jenže byl ostudně odmítnut pro nedostatek talentu.“

„Já bych ho vystoupit nechala,“ řekla Tella.

„Já taky,“ souhlasila s ní Scarlett.

Jejich babička se zamračila. „Jestli mě nepřestanete přerušovat, tak vám to nedopovím.“

Scarlett a Tella našpulily uražené ústa do malých růžových srdíček.

„Legenda v té době ještě neovládal žádná kouzla,“ pokračovala babička, „ale věřil příběhům, které mu vyprávěl jeho otec. Ten slyšel, že se každému člověku může splnit jedno jinak neuskutečnitelné přání – jen jedno! –, pokud chce něco opravdu více než cokoli jiného a podaří se mu najít trochu magie, která mu pomůže. Legenda se tedy vydal hledat ženu, která studovala kouzla.“

„To znamená čarodějnici,“ zašeptala Scarlett.

Babička se na okamžik odmlčela a Tella i Scarlett se překvapením rozšířily oči, protože se jejich pokoj proměnil ve dřevěnou stěnu trojhranné chýše. Babiččin příběh jim začal ožít před očima. Ze stropu visely vzhůru nohama žluté voskové svíčky a od jejich plamenů se opačným směrem než obvykle táhly krémové obláčky kouře.

Uprostřed toho všeho seděla žena s vlasy rudými jako vztek naproti štíhlému chlapci s hlavou částečně zastí-

něnou tmavým cylindrem. *Legenda*. Přestože Scarlett neviděla jeho tvář, poznala klobouk, který byl pro něj příznačný.

„Ta žena se ho zeptala, co je jeho největším přáním,“ pokračovala babička, „a Legenda odpověděl, že jeho přáním je vést tu nejskvělejší divadelní společnost, jakou kdy svět viděl, a díky tomu pak získat srdce své lásky Annalise. Ale ta žena ho upozornila na to, že nemůže žádat o obojí. Musí si vybrat.“

„Legenda byl nejen velmi krásný, ale také velmi domýšlivý, a věřil tomu, že se ta žena mýlí. Pomyslel si, že když bude slavný, umožní mu to oženit se s Annalise. A tak si přál právě to. Řekl, že chce, aby jeho vystoupení byla legendární. Magická.“

Místností se prohnal závan větru a sfoukl plameny všech svíček kromě jediné, která osvětlovala Legendu. Scarlett mu stále neviděla do obličeje, ale mohla by přisahat, že se v něm něco změnilo – jako by v něm najednou přibyl další stín.

„V tom okamžiku začala proměna,“ vysvětlila dívkám babička. „Její kouzlo vzniklo z ryzí a silné touhy, kterou měl Legenda ve svém srdci. Čarodějnice mu řekla, že jeho vystoupení budou překračovat hranice, že se v nich bude prolínat fantazie s realitou způsobem, který svět dosud neviděl. Také ho však varovala, že všechna přání něco stojí a že čím více bude vystupovat, tím více se bude měnit v role, které hraje. Pokud bude hrát darebáka, stane se jím i ve skutečnosti.“

„To znamená, že je darebák?“ zeptala se Tella.

„A co Annalise?“ zívla Scarlett. Babička si povzdechla.

„Čarodějnice nelhala, když řekla, že Legenda nemůže mít slávu a zároveň Annalise. Poté, co se stal Legendou, nebyl už tím chlapcem, do kterého se Annalise zamilovala. A tak se vdala za jiného a zlomila Legendovi srdce. Stal se velmi slavným, přesně jak si přál, ale tvrdil, že ho Annalise zradila, a přísahal, že už nikdy nebude nikoho znovu milovat. Někteří ho teď nejspíš považují za darebáka, ale jiní by řekli, že se díky svým kouzlům přibližuje bohu.“

Malinká Tella a malá Scarlett napůl usínaly. Jejich oční víčka byla více zavřená než otevřená, ale obě se usmívaly. Tella se pohnula při slovu *darebák*, ale Scarlett se usmívala při zmínce o Legendových kouzlech.

Scarlett se vzbudila s pocitem, že ztratila něco důležitého. Na rozdíl od většiny dnů, kdy po probuzení přemlouvala oči, aby se otevřely, dlouze si protahovala jednotlivé končetiny a až pak vstala a opatrně se rozhlédla kolem sebe, se jí tentokrát oči otevřely naráz a ve stejném okamžiku se posadila.

Všechno se s ní houpalo.

„Opatrně.“ Julian ji zachytil ještě předtím, než se na lodi pokusila vstát – pokud se tedy těm neckám, do kterých se vměstnali, dalo říkat loď. Příhodnější bylo spíše slovo kocábka. Vešli se do něj jen taktak.

„Jak dlouho jsem spala?“ Scarlett se chytila okrajů plavidla a zaostřila na své okolí.

Naproti ní Julian ponořil do vody obě vesla, opatrně, aby ji nepocákal, a pokračoval dál po neznámém moři. Voda vypadala téměř růžově, s malými víry tyrkysové barvy, které se zvětšovaly s tím, jak měděné slunce šplhalo výše na oblohu.

Bylo ráno, ale něco Scarlett říkalo, že spala déle než jednu noc. Když viděla Juliana naposled, jeho tvář byla hladká, ale teď byla pokryta jednodenním nebo dvou-denním strništěm. Působil ještě pochybnějším dojmem, než když svým úsklebkem s vyceněnými zuby připomínal vlka tehdy na pláži.

„Ty lumpe!“ uhodila ho Scarlett do tváře.

„Au! To bylo za co?“ Na Julianově obličejí se objevil temně rudý šrám v barvě hněvu a trestu.

Scarlett zalila hrůza z toho, co udělala. Občas nedokázala udržet jazyk za zuby, ale dosud nikoho neuhodila. „Promiň! Nechtěla jsem to udělat!“ Sevřela okraje lavice, na které seděla, a v duchu se připravovala na to, že jí Julian ránu vrátí.

Ale úder, který očekávala, nepřišel.

Sice mu hořela tvář zlostnou rudou barvou, ale ani se jí nedotkl.

„Nemusíš se mě bát. Nikdy jsem žádnou ženu neuhodil.“ Přestal veslovat a podíval se Scarlett do očí.

Na rozdíl od toho vyzývavého pohledu ve skladu nebo dravého pohledu na pláži se jí teď nesnažil okouzlit ani zastrašit. Pod slupkou drsného vzhledu spatřila stín výrazu, který se v jeho obličejí objevil, když viděl, jak jejich otec uhodil Tellu. V tu chvíli vypadal stejně vyděšeně jako Scarlett.

Otisk dlaně se na Julianově tváři začal vytrácet, a když zmizel úplně, Scarlett pocítila, že spolu s ním je pryč i její strach. Všichni se nechovali jako její otec. Přestala svírat okraje lodi, i když se jí pořád trochu třásly ruce.

„Omlouvám se,“ řekla. „Ale ty a Tella jste nikdy neměli... Moment!“ Scarlett se zarazila. Znovu ji zaplavil hrozný pocit, že ztratila něco životně důležitého. A to něco mělo medově světlé vlasy a tvář anděla s ďábelským úsměvem. „Kde je Tella?“

Julian ponořil vesla do vody a tentokrát Scarlett notně pocákal. Ledové kapičky vody pokryly celý její klín.

„Jestli jsi Telle něco udělal, přísahám, že...“

„Uklidni se, Šarlot...“

„Jmenuju se Scarlett.“

„To vyjde nastejno. Tvoje sestra je v pořádku. Setkáš se s ní na ostrově.“ Julian ukázal veslem k jejich cíli.

Scarlett byla připravena se dál hádat, ale když se podívala směrem, který naznačil, rozplynulo se všechno, co chtěla říct, jako teplé máslo na špičce jazyka.

Ostrov na horizontu vypadal naprosto jinak než její rodná Trisda. Tu tvořil černý písek, skalnaté zátoky a větrem ošlehané keře, kdežto tento kousek země byl svěží a plný života. Kolem stromy pokrytých zelených hor, které se tyčily vzhůru k nebi jako obrovské smaragdy, se vznášel třpytivý opar. Z vrcholu nejvyšší hory stékal duhově modrý vodopád, který připomínal roztažená paví pera a mizel v mracích zbarvených ranními červánky, jež obklopovaly tento neznámý a surrealistický ostrov.

Isla de los Sueños.

Ostrov snů. Než Scarlett jeho název spatřila na vstupenkách na Caraval, nikdy o něm neslyšela – přesto náhle věděla, že to musí být on. *Legendův soukromý ostrov.*

„Buď ráda, že jsi cestu sem prospala. Velká část naší plavby rozhodně nebyla takhle malebná.“ Julian to řekl způsobem, jako by jí prokazoval laskavost. Navíc bez ohledu na to, jak okouzlujícím dojmem tento kousek země působil, tížily Scarlett myšlenky na jiný ostrov.

„Jak daleko jsme vlastně od Trisdy?“ zeptala se.

„Někde mezi Dobytými ostrovy a Jižním impériem,“ odpověděl Julian líně, jako by se jen procházeli na pláži vedle panství jejího otce.

Dosud nikdy nebyla tak daleko od domova. „Kolik dní už jsme pryč?“ zeptala se a promnula si oči, do kterých se dostala slaná voda, takže ji teď pálily.

„Dnes je třináctého. Ale než mě zase praštíš, měla bys vědět, že vám tvoje sestra získala čas navíc tím, že všechno naaranžovala tak, aby to vypadalo, že jste byly obě uneseny.“

Scarlett si vzpomněla na to, jakou spoušť Tella zanechala v jejím pokoji. „To proto všechno převrátila vzhůru nohama?“

„Navíc nechala vašemu otci dopis s žádostí o výkupné,“ dodal Julian. „Takže až se vrátíte, můžeš se stále vdát za svého hraběte a žít s ním šťastně až do smrti.“

Scarlett musela uznat, že je její sestra chytrá. Ale kdyby otec zjistil pravdu, byl by bez sebe vzteky – obzvlášť vzhledem k tomu, že se za týden měla konat její svatba. Scarlett přišel na mysl fialový drak chrlící oheň a její zrak na okamžik zakalily popelavé odstíny úzkosti.

Možná však návštěva tohoto ostrova za to riziko stála. Ta slova jako by Scarlett šeptal poletující vítr a ona si uvě-

domila, že třináctého bylo datum uvedené na pozvánce mistra Legendy. *Pozdním příchozím nebude umožněno se hry zúčastnit a vyhrát letošní cenu jednoho přání.*

Scarlett se snažila nepodlehout pokušení, ale malé dítě v ní všemi póry hltavě nasávalo nový svět. Všechno tu bylo jasnější, sytější a ostřejší – v porovnání s tím se každá barva, kterou kdy dosud viděla, zdála nevýrazná a mdlá.

Mraky nad ostrovem získaly bronzový odlesk, jako by měly každým okamžikem vzplanout, ne začít pouštět déšť. Scarlett si vzpomněla na dopis mistra Legendy – jak jeho pozlacené okraje pod určitým úhlem světla jako by hořely. Věděla, že se musí ihned vrátit domů, ale příslib toho, co by mohla najít na Legendově soukromém ostrově, ji lákal. Stejně jako ty vzácné okamžiky časných rán, kdy se buď mohla probudit a čelit nelítostné realitě, nebo se zavřenýma očima dál snít o krásných věcech.

Ale krása bývá často zrádná. Zřejmým důkazem byl chlapec, který seděl naproti ní a veslováním hladce posouval bárku vodou, jako by unášel nevinné dívky každý den.

„Jak to, že už je Tella na ostrově?“ zeptala se Scarlett.

„Protože tahle loďka unese jen dva lidi,“ pokropily ji další cákance vody. „Měla bys mi být vděčná, že jsem se pro tebe vrátil.“

„Rozhodně jsem tě nikdy neprosila, abys mě z Trisdy odvezl.“

„Ale je pravda, že jsi sedm let psala *Legendovi* dopisy?“

Scarlett cítila, jak se jí do tváří nahrnulo horko. Dopisy byly něco osobního, co sdílela pouze s Tellou. Díky posměšnému způsobu, jakým Julian vyslovil Legendovo

jméno, se najednou cítila hloupě. Koneckonců vlastně takový bláznok celá ta léta opravdu byla – dítě, které teprve musí pochopit, že většina pohádek nekončí šťastně.

„Nemusíš se za to stydět,“ řekl Julian. „Jsem si jistý, že mu dopisy píše spousta mladých žen. Asi jsi slyšela, že vůbec nestárne. A říká se, že dokáže ostatní přimět, aby si ho zamilovali.“

„Tak to není,“ namítla Scarlett. „Ty dopisy vůbec nebyly romantické. Jen jsem chtěla zažít magii.“

Julian přimhouřil oči, jako by jí nevěřil. „Pokud je to pravda, tak jak to, že teď už to nechceš?“

„Nevím, co všechno ti moje sestra řekla, ale myslím, že jsi ve sklepe viděl, co všechno je v sázce. Když jsem byla mladší, chtěla jsem zažít Caraval. Teď chci jen to, abychom byly v bezpečí.“

„Nemyslíš, že chce totéž?“ Julian přestal veslovat a nechal loďku sklouznout z malé vlny. „Možná ji neznám tak dobře, ale nemám pocit, že by toužila po smrti.“

Scarlett nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Připadá mi, že jsi zapomněla jak žít... a tvoje sestra se ti to snaží připomenout,“ pokračoval Julian. „Ale jestli ze všeho nejvíc toužíš po *bezpečí*, odvezu tě zpátky.“

Julian hlavou pokynul do dále směrem k tečce, která připomínala menší rybářskou loď. Pravděpodobně šlo o plavidlo, kterým se sem dostali, protože jejich malá bárka nebyla zjevně konstruovaná pro pohyb na otevřeném moři.

„I když nemáš ani za mák ponětí o mořeplavbě, nemělo by trvat dlouho, než tě někdo nabere a odveze na

tvou drahocennou Trisdu. Nebo...“ Julian se na okamžik odmlčel a ukázal směrem k bílému ostrovu obklopenému mlhou, „...pokud jsi tak odvázná, jak tvoje sestra neustále tvrdí, můžeš mě nechat dál veslovat. Strávíš s ní týden na tomhle ostrově a uvidíš, jestli měla pravdu v tom, že jsou některé věci cennější než bezpečí.“

Loďka se rozkymácela nárazem vlny a na její stěny narážela tyrkysová voda, která je unášela k prstenci studených mraků obklopujících ostrov. Scarlett se přilepily vlasy ke krku a Julianovy tmavé vlasy se zkroutily do vln.

„Ty to nechápeš,“ řekla Scarlett. „Pokud se na Trisdu hned nevrátím, otec mě zničí. Za týden se mám vdát a ta svatba znamená nový život. Strašně ráda bych zažila Caraval, ale nejsem ochotná riskovat svou jedinou šanci na štěstí.“

„Vidíš to moc dramaticky.“ Julianovi zacukaly koutky úst, jako by potlačoval úsměv. „Možná se pletu, ale většina manželství není procházka růžovou zahradou.“

„To jsem neřekla!“ Scarlett se nelíbilo, že Julian neustále překrucuje její slova.

Julian ponořil veslo do vody a znovu ji počákal.

„Přestaň s tím!“

„Přestanu, až mi řekneš, jak ses rozhodla.“ Julian Scarlett pokropil ještě jednou, ale to už loďka plula blíže ke břehu, měděné mraky ztmavly a jejich barva nabrala odstín zelené a studené modré.

Vzduch voněl způsobem, jaký Scarlett dosud nepoznala. Trisda páchla po rybách, ale zdejší vzduch byl převážně sladký s trochou štiplavé vůně citrusů. Scarlett

uvažovala, jestli jsou v něm i nějaké omamné látky, protože i když věděla, co musí udělat – dostat se na ostrov, najít Tellu a pak se co nejrychleji vrátit domů –, bylo pro ni těžké to Julianovi říct nahlas. Najednou z ní opět byla devítiletá naivní dívka, která věřila, že jí jeden dopis může splnit přání.

První dopis napsala poté, co je opustila jejich matka. Chtěla, aby měla Tella hezké narozeniny. Když Paloma odešla, její sestru to naprosto zničilo. Scarlett se snažila sestře nepřítomnost matky vynahradit, ale sama byla ještě hodně mladá a Tella nebyla jediná, komu matka zoufale chyběla.

Bývalo by snazší o matku přijít, kdyby se alespoň rozloučila, napsala vzkaz nebo jim zanechala nějaký náznak toho, kam nebo proč odešla. Ale Paloma prostě zmizela, aniž si cokoli vzala s sebou. Ztratila se jako vyhaslá hvězda, jejíž zánik svět nijak nezmění – až na chybějící světlo, které už nikdy nikdo znovu nevidí.

Scarlett napadlo, jestli matce nějak neublížil jejich otec, ale ten po jejím zmizení přímo běsnil. Převrátil celé panství vzhůru nohama. Jeho strážci prohledávali města na Trisdě pod záminkou hledání zločince, protože otec nechtěl, aby kdokoliv věděl, že od něj žena utekla. Mohla být unesena, ale nikde se nenašly stopy boje a nikdy se neobjevila žádost o výkupné. Vypadalo to, že odešla ze své vůle, a tím to bylo horší.

Přes to všechno Scarlett vždy na svou matku vzpomínala jako na okouzující osobu se zářivým úsměvem, melodickým smíchem a milými slovy. Dokud byla na Trisdě,

Scarlettin život naplňovala radost a její otec nebyl tak tvrdý. Než jej Paloma opustila, nechoval se ke své rodině násilnický.

Pak se o obě dívky začala více zajímat babička. Nebyla však nijak zvlášť laskavá. Scarlett ji vždy podezřívala, že ve skutečnosti malé děti nemá ráda. Uměla však skvěle vypravovat a dívky okouzila příběhy o Caravalu. Tvrdila, že to je místo, kde ožívají kouzla. Scarlett se do té myšlenky zamilovala a věřila, že pokud by Legenda a jeho herci přijeli na Trisdu, vrátili by do jejího života radost alespoň na několik dní.

Na okamžik uvažovala o tom, jaké by to bylo zažít trochu štěstí a magie. Jaké by to bylo užít si Caraval jen na jeden den a prohlédnout si Legendův soukromý ostrov, než navždy zavře dveře do světa fantazie.

Do svatby scházel jen týden. Rozhodně se teď vůbec nehodilo pouštět se do nějakého ztřeštěného dobrodružství. Tella jí sice zpřeházela celý pokoj a nechala otci dopis s žádostí o výkupné, ale ten časem zjistí, že to byl podvod. Zůstat na Legendově ostrově byl ten nejhorší nápad.

Jenže kdyby zůstaly jen na první den Caravalu, mohly by svatbu stihnout. Scarlett pochybovala o tom, že by jejich otec zjistil pravdu tak záhy. V tom případě by to mohlo být bezpečné.

„Za chvíli už bude pozdě, Šarlot.“

Mrak, který je obklopoval, prořídil a náhle měli na dohled kraj ostrova. Scarlett zahlédla písek, který byl tak načechraný a bílý, že z dálky vypadal jako poleva na dortu. V duchu si představila Tellu, jak po něm přejíždí dla-

ní – a přemlouvá ji, aby se k ní přidala –, protože se chce přesvědčit, jestli chutná tak cukrově, jak vypadá.

„Pokud s tebou teď půjdu, můžeš mi slíbit, že nebudou následovat žádné další pokusy o únos, když se budu chtít zítra s Tellou vrátit na Trisdu?“

Julian si přiložil ruku na srdce. „Na mou čest.“

Scarlett si nebyla jistá, zda se dá věřit tomu, že Julian nějakou čest vůbec má. Ale až se dostanou na Caraval, stejně je nejspíš opustí.

„Můžeš dál veslovat. Jen dávej pozor, ať na mě tolik necákáš.“

Julian se pousmál a ponořil vesla zpět do vody. V tom okamžiku Scarlett zalila boty studená voda.

„Žádala jsem tě, abys přestal.“

„To jsem nebyl já.“ Julian začal znovu veslovat, tentokrát opatrněji, ale chodidla jí dál smáčela voda. Byla ještě studenější než moře podél chladného pobřeží Trisdy.

„Myslím, že máme v lodi díru.“

Vtom jim voda vystoupala až po kotníky a Julian zaklel. „Umíš plavat?“

„Vyrostla jsem přece na ostrově. Samozřejmě, že umím plavat.“

Julian si sundal kabát a odhodil ho přes okraj lodi. „Když si sundáš oblečení, bude se ti plavat snáz. Máš na sobě nějaké spodní prádlo, nebo ne?“

„Víš jistě, že bychom prostě nedoveslovali ke břehu?“ namítla Scarlett. Chodidla měla prochládlá, ale ruce se jí potily. Ostrov Isla de los Sueños se zdál být zhruba sto metrů vzdálený a tak daleko nikdy plavat nezkoušela.

„Můžeme to zkusit, ale tahle loď to nezvládne.“ Julian si sundal boty. „Bude lepší ten čas, který zbývá, využít ke svlečení. Ta voda je studená – v oblečení to nezvládneme.“

Scarlett se rozhlédla kolem, jestli neuvidí jinou loď, nebo aspoň bárku. „Co si pak ale vezmeme na sebe, až budeme na ostrově?“

„Myslím, že teď se musíme starat jen o to, abychom se na ten ostrov dostali. A tím myslím to, aby ses tam dostala ty.“ Julian si rozepnul košili a odhalil opálené svaly, které napovídaly, že on ve vodě rozhodně problémy mít nebude.

Pak bez jakéhokoliv dalšího slova skočil do moře.

Ani na okamžik se neohlédl. Jeho silné paže se bez námahy pohybovaly ledovým proudem, zatímco v lodi voda vystoupala tak vysoko, že se Scarlett spodní polovina šatů vznášela u lýtek. Pokusila se veslovat, ale to vedlo jen k tomu, že se loďka potopila ještě hlouběji.

Neměla jinou možnost než skočit.

Tlak vody jí vytlačil z plic všechen vzduch a místo něj jí teď obklopovalo jen cosi studeného a nedýchatelného. Všude kolem sebe viděla jen bílou barvu. I voda se z růžové a tyrkysové barvy změnila v děsivé odstíny ledově bílé. Scarlett vystrčila hlavu nad hladinu a zalapala po dechu.

Snažila se plavat proti proudu se stejnou lehkostí jako Julian, ale brzy zjistila, že měl pravdu. Korzet, který jí svíral hrudník, byl příliš těsný a těžká látka šatů se jí pletla mezi nohy. Zběsile jimi kopala, ale bylo to k ničemu. Čím více s vodou bojovala, tím nelitostněji jí moře předvádělo svou nevládnost. Scarlett se jen stěží dokáza-

la udržet nad hladinou. Pak se jí přes hlavu převalila studená vlna a ta ji stáhla do hloubky. Scarlet byla promrzlá a těžká. Plíce ji pálily nedostatkem kyslíku, jak se snažila dostat zpět na hladinu. Takhle se musel cítit Felipe, když jej otec topil. *Zasloužíš si to*, řekl jeden z jejích vnitřních hlasů. Jako čísi ruce ji voda tlačila *dolů*...

dolů...

dolů...

„Říkala jsi, že umíš plavat.“ popadl ji Julian a táhl ji nahoru, dokud její hlava nerozčeřila hladinu.

„Dýchej. Ale pomalu,“ pobízel ji. „Nesnaž se nabrat příliš vzduchu najednou.“

Scarlett stále pálily plíce, ale přesto dokázala vyslovit: „Nechal jsi mě tu.“

„Protože jsem si myslel, že umíš plavat.“

„To ty moje šaty...“ Scarlett přestala mluvit, protože cítila, že ji šaty znovu stahují dolů.

Julian se zhluboka nadechl. „Myslíš, že zvládneš tak minutu zůstat nad hladinou bez mé pomoci?“

Mávl nožem, a než mohla Scarlett souhlasit, či protestovat, ponořil se pod vodu.

Připadalo jí, že trvalo věčnost, než ucítila tlak Julianovy ruky, která sevřela její pas. Potom jí špička nože zatlačila na hrudník. Zatajil se jí dech, když jí rozřízl korzet a pevným pohybem nože pokračoval dál dolů až mezi její boky. Ruka, kterou ji Julian držel v pase, zesílila sevření a něco se Scarlett sevřelo i v hrudi. Dosud nikdy nebyla s žádným mužem v takové situaci. Snažila se nemyslet na to, co viděl nebo cítil, když rozřezával zbytek těžkých

šatů, které jí stáhl z těla. Nechal jí jen košilku, která se jí lepila na mokrou kůži.

Pak se prudce vynořil na hladinu a zalapal po dechu.

„Můžeš už plavat?“ Mluvílo se mu teď obtížněji.

„A ty?“ zeptala se Scarlett chraptivě, protože i jí se mluvilo těžce. Měla pocit, že se mezi nimi právě stálo něco velmi intimního, ale možná to bylo tak intenzivní jen pro ni. Byla si jistá, že už Julian viděl spoustu dívek v různých fázích vysvlečení.

„Mluvením jen plýtváme energií.“ Julian znovu začal plavat, ale tentokrát zůstal po jejím boku. Scarlett nevěděla, jestli to bylo proto, že se bál o její bezpečí, nebo jestli byl zesláblý pomocí, kterou jí poskytl.

Stále cítila, že se ji oceán snaží stáhnout do hlubin, ale bez těžkých šatů dokázala jeho síle vzdorovat. K třpytivému, bílému břehu ostrova se přiblížila zároveň s Julianem. Písek na břehu zblízka vypadal ještě načechněji. Když o tom teď přemýšlela, spíše jako sních. Víc než kolik ho kdy viděla na Trisdě. Oblaka kouzelné bílé se jako studený koberec rozprostírala po celém pobřeží.

Zcela nedotčena.

„Nevzdávej to.“ Julian chytil Scarlett za ruku a postrčil ji směrem k dokonalé bílé pokrývce. „No tak, musíme pokračovat.“

„Počkat...“ přeletěla pohledem jiskřivý sních. Znovu jí připomněl dort s polevou. Ten, který vždycky vídala za výlohou cukrárny, dokonalý a hladký. Bez jediného otisku Tellina chodidla.

„Kde je moje sestra?“

Mraky na obloze zakryly slunce a zahalily pobřeží do šedomodrých stínů. Nedotčený sníh Scarlett přestal připadat bílý a mrkal na ni modrými odlesky, jako by si ji potměšile dobíral.

„Kde je Tella?“ zeptala se Scarlett znovu.

„Musel jsem ji vyložit na jiné části pláže.“ Julian znovu sáhl po Scarlettině ruce, ale ta se od něj odtáhla. „Musíme se pohybovat, jinak oba prochladneme. Až se zahřejeme, tak tvou sestru najdeme.“

„Ale co když taky někde mrzne? Donatello!“ křičela Scarlett s drkotajícími zuby. Kvůli sněhu, na kterém stála, a mokré látce přiléhající k její ledově studené kůži jí byla větší zima než té noci, kdy ji otec nechal spát venku poté, co zjistil, že Tella políbila svého prvního chlapce. Přesto ale Scarlett nehodlala nikam jít, dokud sestru nenajde. „Donatello!“

„Namáháš se zbytečně.“ Julian na ni rozmrzele hleděl a bez košile a s mokrým tělem vypadal ještě nebezpečněji

než jindy. „Když jsem ji vyložil na břeh, byla suchá. Měla na sobě kabát a rukavice. Ať je kdekoliv, určitě nezmrzne. Ale my ano, jestli tu zůstaneme. Tamhle mezi stromy něco je. Pojď, zkusíme se tam dostat.“

Tam, kde se sněhová pokrývka pláže stýkala s linií hustých zelených stromů, stoupala k nebi spirála dýmu v oranžové barvě západu slunce. Scarlett by mohla přísahat, že ještě před minutou tam nebyla. Nepamatovala si ani to, že viděla stromy. Na rozdíl od pustého křoví na Trisdě vypadaly všechny tyto kmeny jako tlusté copy spletené dohromady a byly pokryté zasněženým modrozeleným mechem.

„Ne...“ třásla se Scarlett. „Musíme...“

„Nemůžeme se tu dál takhle procházet,“ přerušil ji Julian. „Už máš úplně fialové rty. Musíme najít ten kouř.“

„Ten mě nezajímá. Jestli je moje sestra někde...“

„Nejspíš už se vydala najít vstup do Caravalu. Musíme se dostat dovnitř do konce dnešního dne, což znamená, že bychom měli jít za tím kouřem a pak udělat to samé, co ona.“ Julian vykročil a jeho bosé nohy sešlapovaly křupavý sníh.

Scarlett se naposledy rozhlédla po nedotčené pláži. Tella nikdy nedokázala trpělivě čekat – ani netrpělivě čekat. Pokud však zamířila do Caravalu, proč tu po ní nikde nebyly žádné stopy?

Neochotně následovala Juliana do lesa. Sníh vystřídala lesní půda a Scarlett se na nohy, které už zimou vůbec necítila, lepilo borovicové jehličí. Ale zatímco její chodidla za sebou zanechávala stopy, po otiscích Telliných bot na podpatku nebylo nikde ani památky.